ట్రాన్స్‌ఫర్

రామారావు తన మిత్రులందరికీ చెప్పుకున్నారు.

" ఏమనుకుంటున్నారో ఏమో ! ఇకమీదట ఇంత యిదిగా కలవలేను. మాట్లాడాలంటే ఫోన్ చేయాల్సి వస్తుంది, లేదా రెండొందలు ఖర్చు పెట్టుకుని రావాల్సి వస్తుంది".

" అదేం ! ఎదురుగా వున్న మనిషితో సెల్‌ఫోన్ ఎందుకు చెయ్యాలి!" శివరావు సందేహం.

" అదికాదోయ్ ! మనం ట్రాన్సుఫరై వెళ్లిపోతున్నాం!" గర్వంగా చెప్పాడు.

" ఆపవయ్యా ! నీ బోడిజోకులు. అరవై అయిదు సంవత్సరాలు నీకు. రిటైరై ఏడు సంవత్సరాలైంది. ఈ వయసులో నీకు ట్రాన్సుఫరు ఒకే చోటికి వస్తుంది. అంతే!" మిత్రుడు కోటేశ్వరావు వెటకారంగా అన్నాడు.

" లేదు. ట్రాన్సుఫరు నాకని కాదు. నా కొడుక్కి. వాడితో పాటు నేను కూడ. ఒంటి లింగ శొంఠి కొమ్ములాగా మేమిక్కడుండి ఏం చేయాలి?" రామారావు వివరించాడు.

" ఓర్నీ ! అబ్బాయికి బదిలీ అయిందన్నమాట ! అవునులే నీకు ఏకైక సంతానం వాసు. వాడితో పోతావన్నమాట " నిరాశగా చెప్పాడు శివరావు.

" అవును మరి ఈ వృద్ధాప్యంలో వీళ్లిద్దరు ఇక్కడుంటే రేపేదన్నా అవసరం వస్తే చూసేవాళ్లు ఎవరు? కొత్త కోడలు బాగుందా!" అడిగాడు కోటేశ్వరావు.

" అదృష్టమంటే నీదేనోయ్ ! శ్రీరాముడిలాంటి కొడుకుకు, సీతమ్మలాంటి కోడలు దొరికింది" శివరావు మెచ్చుకున్నాడు.

" మరీ కోడలు కాలుపెట్టిన వేళావిశేషం. వాసుకు ప్రమోషను, ట్రాన్సుఫరు ఆరు నెలలు తిరగకుండానే వచ్చేశాయి. అయినా నాకీ ఊరూ తెగ బోరు కొట్టేసిందోయ్! హైదరాబాద్ అయితే రోజుకో చోటుకు పోవచ్చు కాలక్షేపానికి" చెప్పాడు రామారావు.

" అబ్బాయి హైదరాబాద్ వెళ్లాడు. అక్కడ జాయినై యిల్లు అద్దెకు తీసుకుని వస్తానని ఈలోగా కోడలు పుట్టింటినుంచి వస్తుంది. అప్పుడు అందరం వెళ్లిపోతాం. మహా అయితే ఓ పది పదిహేను రోజులు ఇక్కడ ఉంటాం" చెప్పాడు రామారావు.

" ఒరే మమ్మల్నీ మర్చిపోమాకు. రాజధానికదా. ఏవన్నా పన్లు పడితే మేము వస్తూ ఉంటాం. మీ యింట్లో దిగొచ్చుగా!" కోటేశ్వరావు అడిగాడు.

" తప్పకుండా ! అంతకంటే మాకేం కావాలి!" మనస్ఫూర్తిగా చెప్పాడు.

అది ఒక పార్కు. సాయంత్రం అయ్యేసరికి వృద్ధులంతా అక్కడికి చేరతారు. అలా రామారావుకు అక్కడ పెద్ద సర్కిలే వుంది. అతన్ని అందరూ ఈర్ష్యతో చూస్తున్నారు.

శాంతమ్మ కూడా ఇరుగుపొరుగుకు చెప్పేసింది.

" పిన్నిగారు ! మీకు సిటీలో ఏదన్నా అవసరం వస్తే రండి. మేముంటాం. మావాడు ఏమీ అనుకోడు."

" ఈ వాతావరణం నాకు బోరు కొట్టేసింది. కూపస్థ మండూకంలాగా ఎన్నాళ్లుంటాం. అది సిటీ... వెరైటీగా ఉంటుంది."

" అసలు మావారికి హైదరాబాద్ అయితే బాగుండేదని నేను ఎప్పుడు అనుకుంటూ ఉండేదాన్ని. కాని ఆయనకు ఆ అవకాశం రాలేదు. ఆ ఊరిగాలి పీల్చకుండానే పోతానేమోనని బెంగపడ్డాను. ఇప్పుడు మా చంటి వెధవకి ట్రాన్సుఫరు వచ్చి మా కోరిక తీరబోతున్నది."

" మీ కోడలు బంగారం ! గొడ్డొచ్చిన వేళ, పిల్లొచ్చిన వేళ అంటారు. మీకు బాగా అచ్చొచ్చింది. పిన్నిగారు మా కోడలు అందరి కోడళ్లలాంటిది కాదు. వినయం, విధేయత, పెద్దా చిన్నా తారతమ్యం బాగా తెల్సు."

" మా కుర్ర సన్నాసి. నేను గీసిన గీటు దాటడు. ఇంక వాడి పెళ్లామా, వాడు ఎంత చెబితే అంతే !"

ఇలా శాంతమ్మ కబుర్లు దొర్లుతూ వుండేవి పక్కింటి పిన్నిగారితో, ఎదురింటి వెంకాయమ్మతో, దాపునున్న లీలావతమ్మతో, ఇంకా కనకమహాలక్ష్మమ్మతో, సుబ్బాయమ్మతో..

ఎదురు చూసిన రోజు రానే వచ్చింది.

కొడుకు హైదరాబాద్ నుంచి వచ్చాడు. అదేం చిత్రమో, అతను వచ్చిన గంటకే కోడలు కూడా పుట్టింటినుంచి వచ్చింది. అతని పేరు రాముడు, ఆమె పేరు రాధ. ఈడు జోడూ కూడా. కొత్త దంపతులు.

" ఏరా వాసు ! అంతా బాగా జరిగిందా?" రామారావు అడిగాడు.

" అయ్యో ! ఎంత చిక్కిపోయావురా!" తల్లి మనసు.

" మామయ్యగారు కులాసానా ! అత్తయ్యగారు మీ ఒంట్లో నెమ్మదిగా ఉందా!" రాధ పలకరింపు.

భోజనాలు అయిపోతున్నాయి. నలుగురు కూర్చుని తింటున్నారు డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర.

" ఇంతకీ వాసు, హైదరాబాదులో ఇల్లు పెద్దదా!" రామారావు అడిగాడు.

" చిన్నదేనండి నాన్నగారు" చెప్పాడు.

" అదేంట్రా. కాస్త పెద్దదీ తీసుకోమన్నాంగా. మనదంటే సొంత యిల్లు అనుకో... ఇంతది కాకపోయి కాస్త వసతి ఉండేటట్లు తీసుకున్నావా?" శాంతమ్మ అడిగింది ఆదుర్దాగా.

" లేదమ్మా ! అది సిటీ కదా ! ఇళ్లు దొరకడం చాలా కష్టం. అబ్బో రెంట్లు ఆకాశాన్ని అంటుతున్నాయి" చెప్పాడు వాసు.

" ఇంతకీ ఇల్లు దొరికిందాండీ" రాధ గునుస్తూ అడిగింది.

" ఆ ! ఏవో రెండు గదులు ఒక రకంగా సర్దుకుపోవాలి!" చెప్పాడు.

" అద్దె ఎంత?" రామారావు.

" పదిహేనువందలు."

" అబ్బో ! ఎక్కువే. అంత చిన్న ఇంట్లో మనం ఉండాలన్నమాట!" శాంతమ్మ దీర్ఘం తీసింది.

" ఇక్కడి ఊరుతో పోలిస్తే ఎలా. అక్కడి వాతావరణం అక్కడి మనష్యులు, కలకత్తాలో అయితే రూము కూడా దొరకదట" రామారావు చెప్పాడు చెయ్యి కడుక్కుంటూ.

" ఇంతకీ ఎప్పుడు వెళ్లాలిరా!" అడిగింది శాంతమ్మ.

" ఏముందమ్మా ! ఓ రెండు రోజుల్లో వెళ్లాలి. తర్వాత మంచి రోజులు లేవు. అక్కడ ఇల్లు సర్దుకుపోవాలి!" వాసు.

" సరే ! రేపటినుంచే ప్యాకింగు చేద్దాం" శాంతమ్మ.

" అద్దె కొస్తామంటూ తెగ తిరిగిపోతున్నారు. మన ఇల్లు అసలే సెంటర్లో వుంది కదా. అద్దెకు మంచి డిమాండు. రెండు వేలు చెప్పా!" రామారావు చెప్పాడు.

" ఏంటి ఒక పోర్షనుకు రెండు వేలా!" వాసు ఆశ్చర్యపోయాడు.

" అబ్బే ! ఇది కుగ్రామమం కదా ! రెండు పోర్షన్లు కలిపి !" రామారావు.

" అయ్యో ! రెండూ యిస్తే మీరెక్కడ ఉంటారు!" రామారావును ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు వాసు.

" భలేవాడివే ! నీతోనే మేమూ. నువ్వు అక్కడ వుంటే ఇక్కడ మేమెలా ఉంటాం. నిన్ను విడిచి ఆయన ఒక్కరోజు కూడా ఉండలేరు" శాంతమ్మ చెప్పింది చురుగ్గా.

" ఆ ! వస్తే బాగానే ఉంటుంది కాని. ఇల్లు చిన్నది. నాన్నగారికి వసతిగా ఉండదు. సిటీ రష్‌లో ఎలా నెగ్గుకొస్తారు. బస్సులు ఎక్కడం దిగడం కష్టం. ఇంత ధారాళంగా గాలి వెలుతురూ వుండవు. ఇంత హాయిగా నీరు ఖర్చుపెట్టుకోలేం. రేషన్‌లాగా వాడుకోవాలి!" నసిగాడు వాసు.

" మాకంటే తప్పేదు కదండీ ! హాయిగా వున్న మిమ్మల్ని ఎందుకు ఇబ్బంది పెట్టాలి! మీరు ఇక్కడే వుంటే, మీకు హాయిగా వుంటుంది. మేమూ అడపాదడపా వచ్చి పోతుంటాము" వినయంగా చెప్పింది రాధ.

శాంతమ్మ నెత్తిన పిడుగు పడ్డట్టయింది.

రామారావు షాక్ తిన్నాడు.

" మీ కిబ్బంది లేకపోతే నాకేం యిబ్బంది ఉండదు " రామారావు చెప్పాడు.

వాసు దీర్ఘాలోచనలో పడ్డాడు. చెయ్యి కడుక్కుని గదిలోకి వెళ్లాడు. ఓ రెండు నిమిషాలకు రాధ కూడా అతని గదిలోకి వెళ్లి తలుపేసుకుంది.

శాంతమ్మ వంటిల్లు కడిగి సర్ది వచ్చింది ఓ అరగంట తర్వాత రామారావు పడుకున్న మంచం దగ్గరికి. ఆయన ఎటో చూస్తున్నాడు.

" ఏమండీ ! ఇది వీడికి పుట్టిన బుద్ధేనా! మనల్ని వద్దంటాడేమిటి!"

" అదే నాకు అర్థం కావడం లేదు. వాడికి ట్రాన్స్ఫరు వచ్చినప్పుడు కూడా అలా అనలేదు. మీరేం దిగులు పడకండి నాన్నగారు. మంచి యిల్లు తీసుకుని మిమ్మల్ని తీసుకుని పోతాను అని అన్నాడు గదా!" అయోమయంగా అన్నాడు.

" ఏమండీ ! వాడ్ని చూడంది నేను బతకలేనండి!" శాంతమ్మ ఏడ్చింది.

" పిచ్చిదానా ! నేను మటుకు బతకగలనా! మనకున్న ఒకేఒక నలుసు వాడే కదా ! కోడలు కడుపున ఓ కాయ కాస్తే వాడితో ఆడుకుంటూ ఈ జీవితం లాగించేద్దామను కుంటున్నాం గదా! వాడి బాధ వాడికి పెద్ద ఇల్లు దొరకలేదనే!" రామారావు చెప్పాడు.

" అంతేనంటారా !" శాంతమ్మ ఆశగా అడిగింది.

" అంతేనే ! వాడి మనసు మనకు తెలియదూ. ఒక్క రోజు మనల్ని చూడంది వాడికి పిచ్చెక్కిపోదు. మనల్ని వదిలి వెళ్లాల్సి వస్తుందనే కదా డిపార్టుమెంట్‌లో చాలా క్యాంపులు కూడా వెళ్లంది" రామారావు ధైర్యం నూరిపోశాడు.

" చిన్నప్పటి నుండి కంటికి రెప్పలా పెంచాను. మనం తిన్నా తినకపోయినా వాడికేం లోటు జరగకూడదని ఎంత కష్టపడ్డాం. మంచి కోడలు రావాలని ఎన్ని సంబంధాలు వెతికాం అటు ఏడు తరాలు, ఇటు ఏడు తరాలు చూసి చేసుకున్నాం" కళ్లనీళ్లు పెట్టుకుంది.

రామారావు ఓదార్చాడు.

తెల్లారింది. వాసు, రాధ సర్దుడు కార్యక్రమం మొదలు పెట్టారు. శాంతమ్మ కూడా సామాన్లు సర్దడం మొదలు పెట్టింది తమ ట్రంకుపెట్టెలు, జాడీలు అన్నీ సర్దసాగింది.

" అమ్మా ! అవన్నీ ఇప్పుడెందుకమ్మా!" చికాగ్గా అడిగాడు వాసు.

" అదేంటి అన్నీ ఇక్కడ వదిలేసి పోతామా? అద్దెవాళ్లు పాడు చెయ్యరూ?"

శాంతమ్మ చెప్పింది.

" అవున్రా వాసు ! ఈ సామన్లన్నీ ఒక గదిలో వేసి ఉంచుదాం. మనకు మనకు కావల్సినవి మటుకు తీసుకుపోదాం" రామారావు చెప్పాడు.

" మీకెలా చెప్పాలో నాకర్థం కావడం లేదు. ఆ యిల్లు చాలా చిన్నది. రెండు మంచాలు వేస్తే ఆ గదిలో నడవలేం. ఇంత సామాన్లు ఎలా పట్టుకుపోతాం" చెప్పాడు వాసు.

" అది కాదురా ! ఉన్నంతలో సర్దుకుపోవాలి మరి! తప్పదుగా"

" అత్తయ్యగారు ! కాస్త పెద్ద యిల్లు దొరికిన తర్వాత మిమ్మల్ని పిల్చుకుపోతాం. అప్పటిదాకా యిక్కడే ఉండండి" తియ్యగా చెప్పింది" రాధ.

" అది కాదమ్మా రాధమ్మా ! మావాడు మమ్మల్ని వదిలి ఒక్కరోజు కూడా ఉండలేడు. పైగా మేము కూడా వస్తే అందరం కల్సి పెద్దయిల్లు కోసం వెతకచ్చు. వాడు ఆఫీసుకుపోయినా మేమిద్దరం వెతుకుతాం!" రామారావు.

" అయ్యో ! మీ పిచ్చి మీకానందం. ఆయనకేమీ నోట్లో నాలుకలేదు" రాధ సణుక్కుంది. బెడ్‌రూమ్‌లోకి దూరి తలుపేసుకుంది.

రామారావు, శాంతమ్మ వాసును నిలదీశారు.

" అరే ! వాసూ ! మేము రావడం నీకిష్టమేనా?"

" అయ్యో ! తల్లిదండ్రులు రావడం ఏ కొడుక్కి ఇష్టముండదు. కాకపోతే పరిస్థితులు అర్థం చేసుకోండి. ఆ ఇల్లు వసతిగా లేదు. రైలు పెట్టెల్లాగా వరుసగా ఉంటాయి మూడుగదులు. మాది కొత్త కాపురం. ప్రైవసీ కావాలి!" తలొంచుకుని చెప్పాడు.

" హూ ! అడ్డాలనాడూ బిడ్డలు గాని, గడ్డాలనాడు బిడ్డలా అని ఊరికే అన్నారా!" శాంతమ్మ కోపంగా అంది.

" వాసూ ! మీ ప్రైవసీ కొచ్చిన ఇబ్బందేం ఉండదు. ఇంకో యిల్లు దొరికేదాకా మేము వరండాలో పడుంటాంలే!" దీనంగా అన్నాడు రామారావు.

తన భర్త అంత దీనంగా మాట్లాడ్డం శాంతమ్మ ఎప్పుడూ వినలేదు అంతకుముందు.

" నే చెబుతున్నా కదు నాన్నగారు. ఇల్లు మంచిది దొరకంగానే మిమ్మల్ని తీసుకుపోతాం, అప్పటిదాకా కాస్త ఓపిక పట్టండి" వాసు బతిమాలుతూ చెప్పాడు.

" ఛీ ! వీడు నా కడుపున చెడబుట్టాడు. ఇది వీడికి పుట్టిన బుద్ధి కాదు. ఆ వగలమారిదే ! ఎప్పుడూ తలుపు వేసుకుంటూ ఉంటే యిలాంటిదేదో అవుతుందని అప్పుడే అనుకున్నా !" శాంతమ్మ అంది.

" అదేం కాదమ్మా ! అర్థం చేసుకో!" వాసు వారించాడు.

తలుపులు బార్లా తెరుచుకుని రాధ ఉగ్రరూపం దాల్చి వచ్చింది. "ఛీ ! ఏం మనుషులండీ మీరు. పెద్దవాళ్లు పెద్ద బుద్ధులు కలిగి ఉండాలి. కొడుకు కోడలు సుఖపడితే ఓర్చుకోలేరు. ఒక వయసు వచ్చింతర్వాత 'కృష్ణారామా' అంటూ ఓ మూల పడుండాలి గాని తగుదునమ్మా అంటూ అన్నిట్లో వేలు పెడతారు. ఇల్లు చిన్నదంటే అర్థం చేసుకోరేం! అంత ఉండలేని వాళ్లు మీ వాడికి పెళ్లెందుకు చెయ్యాలి. అమ్మకూచిలా ఉంచి పెళ్లీ పెటాకులు లేకుండా చూసుకోవాల్సింది" గబగబా దులిపేసి తలుపులు వేసుకుంది రాధ.

శాంతమ్మ నిశ్చేష్టురాలైపోయింది. ఆమె కళ్లెంబడ బొటబొట కన్నీళ్లు రాలాయి. రామారావు కూడా స్టన్ అయినా ముందస్తుగా తేరుకున్నాడు. శాంతమ్మను తన గదిలోకి తీసుకుపోయి మంచంమీద కూర్చోబెట్టాడు.

" సారీ ! రాధకు ఆవేశం ఎక్కువ!" వాసు చెప్పాడు చింతిస్తూ.

" ఛీ ! పెళ్లాన్ని అదుపులో పెట్టుకోలేని వాడివి నువ్వు ఒక మోగాడివా ! నా కడుపున చెడబుట్టావు!" శాంతమ్మ రోషంగా అంది.

" అది కాదమ్మా ! రాధ గారాబంగా పెరిగింది. తన మాటకు ఎదురు చెబితే తట్టుకోలేదు. నా మొహం చూసి మా ఇద్దర్నీ క్షమించు" అని చెప్పి వాసు తన బెడ్‌రూమ్‌లోకి వెళ్లిపోయాడు.

రామారావు ఓదారుస్తూనే ఉన్నాడు శాంతమ్మని. మూడయినా ఎవరూ భోజనానికి లేవలేదు. తనే శాంతమ్మను డైనింగ్ టేబిల్ దగ్గరకు తీసుకొచ్చాడు. వాసు వచ్చాడు గాని ఎంత బతిమాలినా రాధ రాలేదు అన్నానికి.

" అమ్మా రాధా ! అలాగే కానియ్యమ్మా ! పెద్ద యిల్లు దొరికింతర్వాతే వస్తాంలే!" శాంతమ్మ చెప్పింది బాధగా.

అప్పుడొచ్చింది రాధ భోజనానికి. ఎట్లయినా వినయశీలి కదా. పెద్దమాటలంటే గౌరవం, భక్తి ఉన్నాయి అని మురిసిపోయాడు వాసు. మొత్తానికి భోజనాలు కానిచ్చారు.

మరునాడు వాళ్లు వెళ్లిపోయారు. సామాన్లతోటి. "బాబూ ! వీలైనంత తొందరగా మమ్మల్ని తీసుకుపో. నిన్ను చూడంది మేం ఉండలేం" శాంతమ్మ చెప్పింది కన్నీళ్లతో.

" నాకూ అంతే కదమ్మా !" వాసు చెప్పాడు.

" వాసూ ! నా అంతటివాడి వయ్యావు. నీకు మంచి ఏదో చెడు ఏదో తెలుసు. నీకు ఒక నలుసు పుడితే తెలుస్తుంది మా బాధ. నువ్వు పుట్టినప్పటి నుండి నిన్ను విడిచి ఉండలేదు. అర్థం చేసుకుని తొందరగా పెద్ద యిల్లు తీసుకో. ఈ లోగా వారం కొకసారి అన్నా వచ్చి వెళుతూ ఉండండి" రామారావు కన్నీరు ఆపుకుంటూ చెప్పాడు.

" అయ్యో ! మాకు మటుకు ఉండదుటండీ ! అలాగేనండి. వస్తాం" రాధ

వినయంగా చెప్పి ఇద్దరి కాళ్లకు నమస్కరించి సెలవు తీసుకుంది.

వాళ్లు వెళ్లిపోతుంటే తన ప్రాణాలే పోతున్నట్లు బాధపడింది శాంతమ్మ.

చిన్నప్పుడు తెలియక గుండెలమీద తన్నాడు వాసు. ఇప్పుడు తెల్సి తెల్సి తన్ని పోయినట్లు బాధపడ్డాడు రామారావు.

★★★★★

" వెధవ సిటీ ! మనకు పడదు. అబ్బో ! ఒకటే వాతావరణ కాలుష్యం. రోడ్లమీద ప్రమాదాలు జాస్తి ! బస్సుల్లో వేలాడుతూ పోవడం మన వలన కాదు. అయినా అదేం రష్షండీ బాబూ! హాయిగా ఉన్న ప్రాణానికి లేనిపోని తిప్పలు కదూ !" తన మిత్రబృందం దగ్గర వాపోయాడు రామారావు.

" పిన్నగారు ! సిటీ సిటీ అంటే సంబరపడ్డా కాని.. పైన పటారం లోన లొటారం! నీళ్లకు క్యూలో నిలబడాలిట! బస్సులకోసం గంటలు గంటలు కాచుకుని నిల్చోవాలిట! బస్సు వచ్చినా సీటు దొరకదట. ఇంక పనిమనుషులంటారా! అస్సలు దొరకరు. దొరికినా వాళ్ల జీతాలు మనం ఇవ్వలేం ! బట్టలుతికే మనిషయితే ఉండనే ఉండదు. ఒళ్లు వంచి అన్ని పనులు మనమే చేసుకోవాలిట! ఇంతా ఏడుస్తే పీత బొక్కలాంటి యిండ్లుట ! గాలి వెలుతురూ రానే రాదుట! పగలే లైట్లు వేసుకోవాలి. ఫ్యాన్ ఎప్పుడూ తిరుగుతూనే ఉండాలిట!"

" అంతే కాదండీ. మీలాగా పలకరించే దిక్కులేదుట. మనకు అవసరం వచ్చినా ఎవరూ పట్టించుకోరట. ఎవరి లైఫ్ వారిదిట ! హాయిగా పిన్నిగారు అంటూ మీతో కబుర్లు చెబుతున్నాను! అక్కడ పలకరిద్దామన్నా ఎవరూ ఉండరట ! కాస్త టైముంటే అందరూ టీవీలకు అతుక్కుపోయి ఉంటారట!"

" ఏమ్మా ! మీ కొడుకు కోడలు రమ్మనలేదా!" అని ఎవర్నాఅ చుప్పనాతి వాళ్లు అంటే శాంతమ్మ విరుచుకుపడుతుంది వాళ్లమీద.

" అయ్యో ! మేం రాంది పోమని హఠం చేశారు. పిచ్చిసన్నాసి ! వాడికి నేనంటే ఎంత ఇది. ఎంత అది. దానికి మాత్రం మేమంటే వల్లమాలిన ప్రేమ. శివపార్వతుల్లా మిమ్మల్నే పూజించుకుంటాం మాకు అండగా ఉండమని కాళ్లా వేళ్లా పడ్డారు. కాని ఇంత విశాలమైన ఇళ్లల్లో వుండి ఆ పిచ్చుక గూళ్లల్లో బ్రతకలేమని మావారే వద్దన్నారు. మాకు తగ్గ పెద్ద యిల్లు దొరికేదాకా రామని ఖండితంగా చెప్పేశారు".

వెళ్లిన ఓ నెలకు కొడుకు కోడలు వచ్చి ఓ రెండు రోజులున్నారు. కొడుకు బాగా లావయ్యాడని రామారావు అనుకున్నాడు.

కోడలు లావయిందని శాంతమ్మా అనుకుంది.

" ఏరా ! పెద్ద యిల్లు తీసుకునే ప్రయత్నాలు ఎంతదాకా వచ్చాయి?"

" ఏదమ్మా ! ఒక్కటీ సరిగా లేదు. ఇల్లు బావుంటే వాస్తు బావుండటం లేదు. అన్నీ బావుంటే సిటీకి పదిహేను కిలోమీటర్లు దూరంలో ఉండాలి! అన్నీ బాగున్నాయను కుంటే అద్దె మూడువేలు పైనే పెట్టాలి. ఇంకేం పెట్టి తినాలి!" వాసు విచారంగా చెప్పాడు.

" అత్తగారు బ్రోకరుకు కూడా చెప్పాం! ఒక్కడీ కుదరడం లేదు" రాధ చెప్పింది.

" ట్రాన్సుఫరు వచ్చింది వాసుకు హైదరాబాద్‌కు కాదు. తల్లిచేతిలోంచి పెళ్లాం చేతిలోకి" బాధగా చెప్పాడు రామారావు.

కాలం చాలా వేగంగా దొర్లిపోతుంది సిటీలో.

కాని నత్తనడక నడుస్తున్నది రామారావు దంపతులకు. వారాలు, నెలలు గడిచాయి. ఇప్పుడు రెండు మూడు నెలలైనా వాసు రావడం లేదు. అంతకుముందు ఫోన్లు, ఉత్తరాలు చేసేవాడు. రాసేవాడు. ఇప్పుడూ అవీ తగ్గిపోయాయి. ఆఫీసులో చాలా బిజీగా ఉన్నానంటున్నాడు.

పెద్దిల్లు ఇంకా దొరకలేదు. ఆశగా ఇద్దరూ ఎదురు చూస్తూనే ఉన్నారు.

" రామారావు, నిన్న పని వుండి హైదరాబాద్ పోయానోయ్ ! దారిలో మీ వాడు కనిపిస్తే యింటికి వెళ్లాను. బాగున్నారయ్యా. అంతా బాగున్నారు. మీ వియ్యపురాలు, షడ్డకుడు అంతా బాగున్నారు" చెప్పాడు కొటేశ్వరావు.

" ఇల్లు బాగుందా !" రామారావు.

" ఆ ! బాగానే వుంది... సిటీలో ఆమాత్రం దొరకడం కష్టంలే!"

" మా వాళ్ళు ఎప్పుడొచ్చారుట అక్కడికి! ఎప్పుడు వెళతారుట!" శాంతమ్మ.

" రావడమేమిటి? అక్కడే ఉంటున్నారట. ఆరు నెలలుగా, మామగారికి ఒంట్లో బాగుండటం లేదుట. చెకప్‌కని అక్కడే ఉండిపోయారు. మాటిమాటికి ఎవరు వస్తారులే అని. ఇంక వెళ్లే ప్రశ్న లేనేలేదు. వీళ్లకు తోడుగా వాళ్లు, వాళ్ళకు తోడుగా వీళ్లు ఉన్నారు" చెప్పాడు కోటేశ్వరావు. కాఫీ తాగి చక్కా వెళ్లిపోయాడు.

కాని రామారావు, శాంతమ్మల మనస్సులు అశాంతితో నిండిపోయాయి. వియ్యపురాలు వాళ్లు అక్కడున్న సంగతి తమకు తెలియ చెప్పలేదని చాలా బాధపడ్డారు. రామారావు ఘాటుగా వాసుకు ఉత్తరం రాశాడు ఆఫీసు అడ్రస్సుకు.

" ప్రియమైన వాసుకు. ఉభయకుశలోపరి ! మీ అత్తగారు మామగారు బాగున్నారా! అడిగినట్లు చెప్పు. మీ మామగారి ఆరోగ్యం ఎలా వుంది. అంత చిన్న యింట్లో మీరంతా ఎలా ఉంటున్నారు? వాళ్ల మూలంగా మీ ప్రైవసీకి యిబ్బంది కలగడం లేదా?

మాకిక్కడ చాలా బోర్ కొడుతున్నది. అనుక్షణం మీ ఇద్దరూ గుర్తుకు వస్తున్నారు.

కొంచెం పెద్ద యిల్లు తీసుకుంటే అందరం కలిసే ఉందాం! ప్రస్తుతానికి నా పెన్షన్ సరిపోతున్నది. కనుక నీవు డబ్బు పంపకపోయినా ఏమీ అనుకోలేదు. కాని వైద్యఖర్చులు ఈ మధ్య బాగా తగులుతున్నాయి. నీవు డబ్బు పంపంది మాకు యిబ్బంది అవుతుంది. ఏది ఏమైనా మేము ఒంటరితనం భరించలేకుండా ఉన్నాం. దయుంచి మమ్మల్ని తీసుకుపో.... ఆశీస్సులతో .... నాన్న'

మూడు రోజుల్లో రామారావుకు ఓ ఉత్తరం వచ్చింది వాసునుండి.

" డియర్ ఫాదర్ ! అమ్మకు మీకు నమస్కారాలు ! ఇక్కడంతా క్షేమం. ఇది సిటీ. యిక్కడ ఎంత డబ్బొచ్చినా సరిపోదు. క్రిందటి నెల పదివేలు మిమ్మల్ని అడుగుదామనుకుని మీ దగ్గర ఉండదేమోనని అప్పుచేశాను. ఒంటరి తనాన్ని జయించండి. ఆధ్యాత్మికం చదువుకోండి. మరీ బోర్ కొడితే మనవూళ్లో ఈ మధ్య ప్రారంభించబడిన వృద్ధాశ్రమంలో చేరమని నా సలహా. ఇట్లు మీ వాసు."

ఆ ఉత్తరం చూసి అవాక్కైపోయారు రామారావు ఆయన శ్రీమతి.

- ఆంధ్రప్రభ వారపత్రిక 15-2-2003